

סדר גזיקין | מסכת סנהדרין פ"ב-פ"ח | שבת פרשת כי תשא | ט"ט"ז אדר תשפ"ה (9-15 מרץ 2025)
Seder Nezikin | Masechet Sanhedrin 82-88 | Shabbat Parashat Ki Tissa | 9-15 Adar (March 9-15)

הלימוד להצלחת חיילי צה"ל, רפואת הפצועים והשבת כל אחינו לביתם בכיטון

This learning is dedicated to the success of IDF soldiers, the healing of the injured, and the safe return of all our brothers and sisters to their homes.

אחינו כל בית ישראל
הננונים בצרה ובשביה
העומדים בין ים ובין ביבשה
המקום ירחם עליהם
ויציאם מצרה לרוחה
ומאפלה לאורה
ומשעבוד לגאולה
השתא בעגלא ובזמן קריב
ונאמר אמן

*Our brethren, from among the entire Jewish People
who are in distress and captivity,
whether they be on the sea or dry land,
May God have mercy on them,
and bring them from distress to comfort,
and from darkness to light,
and from slavery to redemption,
now, swiftly, and soon.
And let us say: Amen.*

Daf 82: THE MINCHAH OFFERING

דף פ"ב: קורבן מנחה

Previously, we learned about the *issur* (prohibition) to offer a *korban* (sacrifice) outside of the *Beit HaMikdash*. This *issur* is so severe that someone who intentionally violates it is liable for *karet b'yadei shamayim* (spiritual excision by the hands of Heaven). On this *daf*, the Talmud states that not all of acts of sacrificial worship performed outside of the *Beit HaMikdash* make one liable for *karet*, and explains which acts of worship are not included: *Korban Minchah*, the meal offering, is brought from fine flour mixed with oil (with the exception of the meal portion of the sin-offering). If a person pours oil for the sake of the *Minchah* or mixes the oil and flour while outside of the *Beit HaMikdash*, they are not subject to *karet*. "*Petita*": Most *Korbanot Minchah* (meal offerings) are offered after having been baked or fried. Some types of *Korbanot Minchah* are crumbled before the offering is made; i.e., the *challot* (loaves of the *Minchah*) are broken into pieces. There is one action that is performed exclusively for the *Korban Minchah*: "*Hagasha*" (presentation): The *kohen* takes from its owner the utensil containing the *Minchah* and places it on the altar's southwestern corner closest to the entrance of the Sanctuary building. After properly placing the *Korban Minchah*, the *kohen* performs *kemitza* by taking a fistful of the *korban's* fine flour (the portion in his hand is called a "*kometz*"), placing it in a ritual vessel and burning it on the *mizbe'ach*.

יש איסור לשחוט או להקריב קורבן מחוץ לבית המקדש. העובר עליו במזיד מתחייב כרת בידי שמיים. התלמוד בדרף זה מפרט כי לא על כל עבודה מעבודות המקדש שנגעשתה בחוץ מתחייבים כרת. קורבן מנחה מובא מסולת בלולה בשמן (למעט מנחת חוטא). אם אדם יצק שמן למנחה או בלל את השמן עם הסולת מחוץ לבית המקדש הוא אינו מתחייב כרת. "פתייתיה": רוב קורבנות המנחה מוקרבים לאחר אפיה או טיגון, בהתאם לסוג המנחה, לפני ההקרבה פותתים - מפוררים את חלות המנחה. ישנה עבודה הנעשית בקורבן מנחה בלבד: "הגשה"; הכוונה נוטל מיד הבגלים את הכלי ובו המנחה ומגיש אותו לקרן המזבח - לפינה הדרומית הקרובה לפתח האולם. לאחר ההגשה הכוונה עושה "קמיצה" הוא נוטל בכף ידו מן המנחה, חלק המנחה שבכף ידו מכונה "קומץ" והכוונה מניח את הקומץ בכלי שרת ומעלה אותו להקטרה על המזבח.

Daf 83: "OUTSIDE THE DESIGNATED TIME" & "OUTSIDE THE DESIGNATED LOCATION"

דף פ"ג: "חוץ לזמנו" ו"חוץ למקומו"

Several factors can potentially invalidate *korbanot*. One such factor is "*Piggul*" (repulsive, abhorred). The disqualification of *Piggul* takes effect if, while preparing the *korban*, the *kohen* had an intention that was "*chutz l'z'mano*" (outside the designated time) or "*chutz l'mekomo*" (outside the designated location).

בדרף זה לומדים אופנים אחדים הפוסלים קורבנות. אחד מסוגי הפסול חל בגלל מחשבה רעה והוא מכונה "פיגול" פסול פיגול מתרחש אם באחת מעבודות הקורבן חשב הכוונה מחשבת "חוץ לזמנו" או מחשבת "חוץ למקומו".

What are these intentions? The Torah sets specific times for offering *korbanot*; e.g., the blood of *korbanot* may not be thrown on the altar after sunset on the day of that animal's *shechita* (ritual slaughter). The Torah also sets time limits for the burning of sacrificial limbs and the consumption of sacrificial meat. **If, while offering the *korban*, the *kohen* thought to perform one of those actions after the appointed time, that intent is "chutz l'z'mano."** (Continued on p. 2)

מה הן מחשבות אלו? התורה קובעת זמנים לקורבנות; את דם הקורבנות אי אפשר לזרוק על המזבח לאחר שקיעת החמה של יום השחיטה. התורה קובעת גם זמנים עד מתי אפשר להקטיר את חלקי הקורבן המוקטרים, ועד מתי אפשר לאכול את החלקים הנאכלים. אם בעת העבודה הכוונה חשב לעשות את אחד מן הדברים הללו לאחר הזמן, זו מחשבת "חוץ לזמנו". (המשך בעמ' 2)

(Continued from p. 1) For example, if while the *kohen* takes the blood to the *mizbe'ach* he thinks about eating the meat the following week, that *korban* is *Piggul*. *Machshevet chutz l'mekom* describes intent to sprinkle the *korban's* blood outside of the *Beit HaMikdash* or to eat the meat outside of the location designated by the Torah — the *Kodashi HaKodashim* (the most holy offerings) in the *Beit HaMikdash* and the *Kodashim Kalim* (offerings of lesser holiness) in Jerusalem.

(המשך מעמי' 1) למשל אם הכהן מוליך את הדם למזבח והוא חושב לאכול מן הבשר רק בעוד שבוע - הקורבן פגול. מחשבת "חוץ למקומו" היא מחשבה לזרוק את דם הקורבן או להקטירו מחוץ לביית המקדש, וכן לאכול מן הבשר מחוץ למקום האכילה שקבעה התורה - קודשי קודשים בבית המקדש וקודשים קלים בירושלים.

Daf 84: SERVICE OF THE KOHANIM IN THE BEIT HAMIKDASH דף פ"ד: עבודת הכוהנים בבית המקדש

Only *kohanim* are authorized to perform the service in the *Beit HaMikdash*, although not every *kohen* is fit to serve. Several factors that disqualify a *kohen* from serving — e.g., his hair has grown wild or he is drunk. Additionally, a ritually impure *kohen* or a *kohen* who is not wearing all four priestly garments is disqualified from service in the *Beit HaMikdash*.

A *kohen* who has the status of "*kohen onen*" is also disqualified from serving in the *Beit HaMikdash*. "*Onen*" is a term of distress and mourning. On the day of the death and burial of a close relative, one is referred to as an "*Onen*". The work of a *kohen onen* who served in the *Beit HaMikdash* is invalid.

הכוהנים הם אלו הראויים לעבוד בבית המקדש, אולם לא כל הכוהנים כשרים לעבודה: כוהן ששער ראשו מגודל פרע וכוהן שהוא שתי - פסולים לעבודה. גם כוהן טמא או כוהן שאינו לבוש בכל ארבעת בגדי הכהונה - פסולים לעבודה.

כוהן נוסף הפסול לעבודה הוא כוהן אונן. "אונן" הוא כינוי של צער ואבלות. ביום שמת לאדם אחד משבעת קרוביו, הוא מכונה "אונן". כוהן אונן שעבד בבית המקדש, עבודתו פסולה.

Daf 85: "LABOR DONE, NOT FOR THE DEFINED PURPOSE" דף פ"ה: "מלאכה שאינה צריכה לגופה"

There are 39 *melachot* (labors) prohibited on Shabbat, including: plowing, reaping, sowing, and carrying from one domain to another. If a prohibited labor is mistakenly performed on Shabbat, a *korban chatat* (sin-offering) is required. However, there are situations in which the doer of forbidden labor does not bring a sacrifice because a Biblical law was not actually violated. For instance, if the act was performed in a destructive manner, offering a *korban* is not necessary. Examples of this type of behavior include burning clothes or smashing utensils.

On this daf we learn that according to Rabbi Shimon, a *melacha she'ayna tzricha l'gufa* has only violated rabbinic law (*issur d'rabbanan*), but not Torah law (*issur d'oraita*).

What is *melacha she'ayna tzricha l'gufa*? It is a labor not done for its defined purpose — rather, the action is taken to remove a disturbance. For example, if an item in a home has a bad odor and one carried the item out of the house and deposited it in the public domain, one is exempt from liability. The item serves no purpose in the public domain and there was no real desire to transgress by placing it there. The only motivation for the act of transfer was to remove it from the house.

ישנן שלושים ותשע מלאכות שאסור לעשות בשבת, למשל, חרישה, קצירה, תפירה, הוצאה מרשות לרשות, ועוד. העושה מלאכה בשבת בשוגג מתחייב קורבן חטאת. ברם, יש אופנים שהעושה מלאכה אינו מתחייב בקורבן, מפני שאינו עובר איסור דאורייתא, כגון, מי שעושה מלאכה של קלקול - פטור. לדוגמה: הקורע או שורף בגדים, המשבר כלים וכיצא בדבר.

בדף זה לומדים כי לדעת רבי שמעון גם העושה "מלאכה שאינה צריכה לגופה" אינו עובר איסור תורה אלא על איסור דרבנן בלבד.

מה היא "מלאכה שאינה צריכה לגופה"? מלאכה שאינה נעשית מפני שצריכים אותה אלא היא נועדה לסלק דבר מפריע למשל מי שיש לו בבית דבר מעלה צחנה, והרים מפריע לו, והוא אותו מרשות היחיד לרשות הרבים - פטור, מפני שלא נזקק לכך שהחפץ ישהה ברשות הרבים, אלא רק רצה לסלקו מביתו.

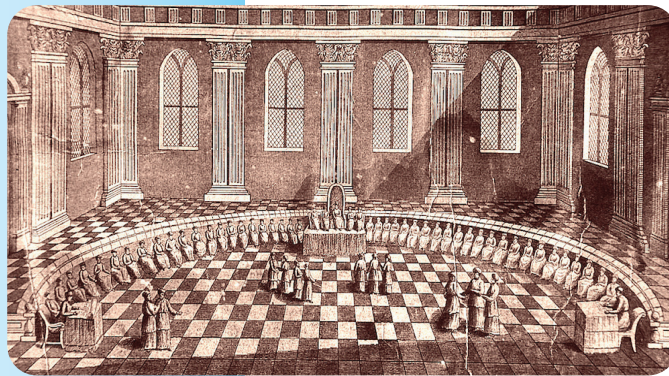

Daf 86: HALL OF HEWN STONES

דף פ"ז: לשכת הגזית

In the courtyard of the *Beit HaMikdash* and on *Har HaBayit* (Temple Mount), there were a number of rooms designated for different uses. One of these rooms was called "*Lishkat HaGazit*" (Chamber of the Hewn Stone). *Lishkat HaGazit* was built half in the area of the *Azara* (the courtyard of the *Beit HaMikdash*) and half on *Har HaBayit*.

Lishkat HaGazit primarily served as the seat of the **Sanhedrin (Jewish High Court)**. In *Sefer Devarim* it says, "And you will come to the *kohanim* and *levi'im* or the *shofet* (judge) of those days, you ask them and they will tell you their words of judgment ... from the place that God will choose" — from the *Beit HaMikdash*. The *Sanhedrin* would sit while they deliberated and since it is forbidden to sit *inside* the *Beit HaMikdash*, they would deliberate in the section of *Lishkat HaGazit* situated on *Har HaBayit*. Yehudah HaLevi (12th century Spanish Jewish philosopher) wrote in his book, *The Kuzari*, that by sitting in the *Beit HaMikdash* the *Sanhedrin* benefited from Divine support for their decisions. In *Lishkat HaGazit* they would also conduct the lottery for the distribution of priestly tasks, described in *Masechet Yoma*, while sitting in the *Lishkat HaGazit*. In addition, *Lishkat HaGazit* was used as a space for praying a portion of the *Shacharit* (morning) service, during the offering of the *Korban Tamid* (perpetual daily sacrifice).

בְּחֵצֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּבְהַר הַבַּיִת הָיוּ מְעִין חֲדָרִים שֶׁשִּׁימָשׁוּ לְיַעֲוֲדִים שׁוֹנִים. אֶחָד הַחֲדָרִים הָלְלוּ כּוֹנֵה "לְשַׁכַּת הַגְּזִית" לְשַׁכַּת הַגְּזִית הָיְתָה בְּנוּיָה חֲצִיָּה בְּשֹׁטְחַ הָעֶזְרָה - חֵצֵר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְחֲצִיָּה בְּהַר הַבַּיִת.

לְשַׁכַּת הַגְּזִית שִׁימָשָׁה בְּעִיקָר כַּמְקוֹם מוֹשֵׁב הַסַּנְהֶדְרִין. עַל כֵּן נֶאֱמַר (דְּבָרִים): "וּבָאתָ אֶל הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם וְאֶל הַשֹּׁפֵט אֲשֶׁר יִהְיֶה בְיָמֶיךָ הֵהֱמִינְךָ וְדַרְשְׁתָּ וְהִגִּידוּ לְךָ אֶת דְּבַר הַמִּשְׁפָּט... מִן הַמְּקוֹם הַהוּא אֲשֶׁר יִבְחַר ה' " - מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ. בְּעֵת שֶׁהַסַּנְהֶדְרִין דְּנִים הֵם הָיוּ יוֹשְׁבִים, וּמֵאַחַר שֶׁאִסּוּר לְשַׁכַּת בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הֵם הָיוּ יוֹשְׁבִים בְּחֵלֶק שֶׁל לְשַׁכַּת הַגְּזִית שֶׁהִיא מְמוּקָם בְּהַר הַבַּיִת. בְּסִפּוּר הַכּוֹזָרִי נֶאֱמַר שֶׁשִּׁיבַת הַסַּנְהֶדְרִין בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הִקְנִתָּה סִיּוּעַ מְשֻׁמִּים לְפִסְקֵיהֶם. הַגְּזִית הָיוּ עוֹרְכִים גַּם אֶת הַגּוֹרְלוֹת עַל עֲבוֹדוֹת הַכֹּהֲנָה עֲלֵיהֶם לְמַדְנֵוּ בְּמִסְכַּת יוֹמָא, וְגַם הָיוּ מִתְפַּלְלִים בָּהּ חֵלֶק מִתְפִּילַת שַׁחֲרִית בְּעֵת הַקְּרִבַּת קוֹרְבַן הַתָּמִיד.

Daf 87: IMPURITY OF A METZORA

דף פ"ח: טומאת מצורע

A person suffering from *nega tzara'at* (the affliction of the skin ailment *tzara'at*) must go to the *kohen* and show him the affected area. The *kohen* checks whether or not the affliction in the damaged area matches the precise symptoms of *tzara'at*, as described in Parashat "*Tazria*". If the *kohen* sees the individual has been afflicted, then he declares the person: "*Tamei*" (ritually impure). That individual is immediately considered *tamei*.

From that moment, the *metzora* (person afflicted with *tzara'at*) is required to sit outside of the city's wall until healed. Meanwhile, the *metzora* must announce to any person s/he sees that s/he is *tamei*, in order to caution them and ensure they refrain from having any contact.

מִי שִׁישׁ לֹו נִגַּע צִרְעַת, צָרִיךְ לְלַכֵּת לְכוּהֵן וְלִהְרָאוֹת לוֹ אֶת הַנֶּגַע. הַכוּהֵן בּוֹדֵק אִם הַנֶּגַע הַזֶּה הוּא צִרְעַת אוֹ לֹא, כִּי בְּפָרֶשֶׁת "תַּזְרִיעַ" כְּתוּב מֵהֶם הַסִּיּוּמִים הַמְּדוּיָקִים שֶׁל צִרְעַת. אִם הַכוּהֵן רוֹאֶה שִׁישׁ לֹו צִרְעַת, הוּא אוֹמֵר לוֹ: "טָמֵא", וּמִיָּד הָאִישׁ נִהְיָה טָמֵא בְּטוֹמְאֵת צִרְעַת.

מֵאוֹתוֹ רָגַע הוּא צָרִיךְ לְשַׁכַּת מַחוּץ לְחוֹמַת הָעִיר עַד שִׁיִּתְרַפָּא מִצִּרְעָתוֹ, וְאִם הוּא רוֹאֶה מִיִּשְׁהוּ, הוּא צָרִיךְ לְהוֹדִיעַ לוֹ שֶׁהוּא טָמֵא, כְּדִי שִׁיִּזְהַר וְלֹא יִגַּע בּוֹ.

Daf 88: THE MITZVAH OF FORGOTTEN WHEAT

דף פ"ח: מצות שכחה

There are three mitzvot applicable during the harvest and picking season — “leket” (gleanings) and “shik’cha” (forgotten wheat), and “pe’ah” (corners of the field). When it comes time to harvest the crops, the reapers go out to the fields with sickles. In one hand, they hold on to the wheat and with the other hand, they lift up the sickle and cut the grain. From time-to-time they bundle together a mass of wheat stalks. These bundled stalks are called “Omarim.” At the end of the day the field is filled with many bundles of grain. Then, the workers pass through the whole field and gather the bundles to bring them to the threshing floor.

If, at the end of the day, when they gather the bundles, a worker left one bundle behind, forgetting to collect it, s/he is obligated to fulfill the mitzvah of *shik’cha* — i.e., s/he is prohibited from going back to collect the forgotten bundle, and is required to leave it in the field for the needy.

ישנן שלוש מצוות הנוהגות בעת הקציר והקטיף: “לקט”, “שכחה”, “פאה”. בהגיע עת קצירת התבואה, יוצאים הקוצרים אל השדות עם מגל וקוצרים את התבואה. בידם האחת הם אווזים קבוצת חיטים ואת ידם השנייה הם מניפים עם המגל וקוצרים את התבואה. מפעם לפעם הם קושרים יחד קבוצות שיבולים ומניחים אותם על הקרקע. אלה הם “עומרים”. בסוף היום השדה מלא עומרים-עומרים, ועתה עוברים בכל השדה ומלקטים את העומרים כדי להביאם אל הגורן.

אם בסוף היום, כשאוספים את העומרים, המלקט דילג על עומר אחד ושכח לאספו - עליו לקיים מצות שכחה. אסור לו לחזור לאסוף את העומר שהוא שכח, אלא ישאיר אותו לעניים.

D'VAR TORAH: PARASHAT KI TISSA

דבר תורה: פרשת כי תשא

In *Parashat Tetzaveh*, we read about the vessels of the *Mishkan*, and among them, the *cherubim* made of gold with faces like children, which were on the *Aron HaBrit* (Ark of the Covenant). Now, in our current parasha, we read about the terrible sin of the Golden Calf, which was also a statue made of gold. **What is the difference between the two cherubs and the calf, which are so similar in their nature, yet one is found in the Holy of Holies and the other is considered one of the gravest sins in the history of the people of Israel?** The answer appears in the Book of Kuzari, which attributes the difference to one word: “commandment”. The difference between the cherubs and the calf is not in their forms or the material from which they are made, but in the adherence to the word of God who commanded to make or not to make them. **God commanded the creation of the cherubs, and therefore they represent holiness, whereas God commanded not to form the calf, and therefore it represents the pinnacle of impurity.**

קראנו בפרשת תצוה על כלי המשכן ובתוכם על הכרובים שהיו עשויים מזהב ופניהם כתינוקות, אשר היו על ארון ברית ה'. והנה נעת בפרשתנו אנו קוראים על חטא העגל הנורא, שגם הוא בעצם פסל עשוי מזהב. מה ההבדל בין שני הכרובים לעגל שהם כה דומים בתכונתם, אך האחד מהם נמצא במקום קדש קדשים והשני נחשב לאחד החטאים הקשים בהיסטוריה של עם ישראל? תשובה לכך מופיעה בספר הפוזרי שתולה את ההבדל במלה אחת: “ציווי”. ההבדל בין הכרובים לעגל לא מצוי בדמיונות או בחמר ממנו הם עשויים, אלא בהקשבה לדבר ה' שאמר לעשות או שלא לעשות. את הכרובים ה' צוה ולכן הם שיא הקדשה, ואלו את העגל ה' צוה שלא ולכן הוא שיאה של הטמאה.